

Til § 24

Forslagets stk. 1 svarer til den gældende lovs § 24, stk. 1, 1. pkt.

Efter forslaget's stk. 2, nr. 1, er politiets tilladelse ikke længere påkrævet for, at næringsdrivende, der i væsentlig omfang fremstiller eller forhandler stærke drikke, vederlagsfrit må servere smagsprøver i deres forretningslokaler eller på udstillinger. Denne form for markedsføring er omfattet af de retningslinier, som Forbrugerombudsmanden den 27. juli 1990 har udstedt vedrørende markedsføring af øl, vin, spiritus og andre alkoholholdige drikkevarer.

Ved forslaget's stk. 2, nr. 3, er der skabt hjemmel til vederlagsfri udlevering af stærke drikke ved receptioner, jubilæer og lignende enkeltstående tilfælde. Det vil f.eks. kunne være ved enkeltstående salg fremstød. Bestemmelserne i stk. 2, nr. 3, omfatter foruden butikker også andre forretningslokaler, f.eks. for pengeinstitutter.

Politiet kan imidlertid, hvis forholdene giver anledning dertil, forbyde udlevering af stærke drikke, jf. forslaget's stk. 3. At udlevering af stærke drikke mod vederlag ikke må ske, hvis det har karakter af servering, følger af forslaget's § 10, stk. 1, jf. § 1, stk. 3.

Stk. 4 svarer til den gældende lovs § 24, stk. 3, med en redaktionel ændring som følge af den foreslåede ændring af § 29, stk. 1.

En forudsætning for, at en næringsdrivende efter stk. 2, nr. 1, vederlagsfrit må udlevere stærke drikke, er, at dennes salg af stærke drikke i forhold til den samlede omsætning eller absolut set er af væsentlig omfang. Der vil ikke som efter de gældende bestemmelser kunne stilles krav om, at udleveringen af smagsprøver skal foretages af personale uddannet inden for vin- og spiritusbranchen eller specielt instrueret om egenskaberne ved den vare, hvoraf prøver udleveres. Denne forudsætning er nævnt i cirkulære nr. 71 af 18. april 1980 om tilladelse til vederlagsfri udlevering af smagsprøver af stærke drikke i forretningslokaler m.v. Cirkulæret bortfalder ved lovens ikrafttræden.

Til § 25

Den gældende lovs § 25 giver hjemmel til at fastsætte regler om indretning og benyttelse af lokaler i en række forhold. I medfør heraf er udstedt bekendtgørelse nr. 528 af 10. december 1971 om forskrifter for udøvelse af restaurationsvirksomhed i skibe og tog og bekendtgørelse nr. 483 af 27. september 1974 om restaurations- og hotellokaler m.v. Disse bekendtgørelser bortfalder ved lovens ikrafttræden. Da de hensyn, der skal iagttages, i vidt omfang varetages i anden lovgivning, har man ment, at der ikke i med-

før af restaurationsloven skal fastsættes regler om forhold, der allerede varetages i anden lovgivning. Der er efter forslaget hjemmel til at fastsætte regler om lokaler i tilfælde, hvor det er påkrævet, fordi anden lovgivning ikke har bestemmelser herom.

Til § 26

Bestemmelserne indeholder en regulering af adgangen til i restaurationer at opstille spilleautomater, såvel gevinstgivende som ikke gevinstgivende automater. Opstilling i en restauration af mere end 3 spilleautomater kræver politiets tilladelse. Bevillingsmyndigheden kan dog ud fra ædruelighedsmæssige, samfundsmæssige, ordensmæssige eller dermed sammenhængende hensyn som betingelse for at give alkoholbevilling, jf. forslaget's § 10, stk. 2, 4. pkt., have fastsat, at ingen spilleautomater eller kun et mindre antal må opstilles.

Indførelsen af kravet om tilladelse til også at opstille ikke gevinstgivende spilleautomater ud over et vist antal har sin baggrund i den stærke udvikling i antallet af opstillede automater og i brugen af disse automater, der har vist sig lige så tiltrækkende som gevinstgivende spilleautomater.

De gældende bestemmelser om spilleautomater findes i Justitsministeriets cirkulære nr. 16 af 4. februar 1988 om offentlige forlystelser. Cirkulæret giver bl.a. regler om, at gevinstgivende spilleautomater skal være godkendt af et prøveinstitut, og om i hvilken form gevinster må udbetales.

Efter forslaget's stk. 3 kan justitsministeren fastsætte regler om spilleautomater, herunder om opstilling, benyttelse, godkendelse og syn af spilleautomater. Det er en forudsætning, at de opstillede spilleautomater, såvel gevinstgivende som ikke gevinstgivende, opfylder de bestemmelser, som Justitsministeriet fastsætter.

Da bestemmelsen i lovens § 26, stk. 2, hvorefter kommunalbestyrelsen bestemmer, hvilken afgift der skal betales for tilladelse til gevinstgivende spilleautomater, har skabt uensartede afgifter i de forskellige kommuner, foreslås det i stk. 4-6, at der fastsættes et højestebeløb for de afgifter, som kommuner kan opkræve. Da der er tale om en kommunal skat, skal højestebeløbet for afgiften fastsættes i loven.

Det foreslås, at der ikke skal tilladelse fra politiet til offentlig dans. Som hidtil kræves tilladelse til optræden for offentligheden, jf. forslaget's § 26, stk. 7. Levende musik anses ikke for optræden, men vil ligesom offentlig dans m.v. kunne forbydes efter stk. 8.